

Nog meer dan bij haar ontwaken was zij overtuigd dat de bekentenis geen uitstel mocht lijden. Want zoo ze daarmede nog langer draalde en Ilma mocht wederom thuis blijven, dan zouden de drogredenen haar gewis verstrikken. En ook al gebeurde dit niet, een dag als heden nogmaals door te brengen ware haar een onmogelijkheid.

VI.

Rondom het vogelhuis lag alles in diepe rust.

— Zou Ilma haar vergiffenis schenken? Zelfs dan niet wanneer Alma tot straf voor heur booze daad wierd weggenomen van de aarde?

Doch al moest ze sterven en sterven beladen met Ilma's verachting, zij wil en zal thans spreken.

Ja, zij is besloten

— Ilma, klinkt het nauw hoorbaar van haar lippen.

Ach, waarom moest Ilma het goede voornemen van heur zuster vrijdelen?

Rondom het Vogelhuis lag alles in diepe rust.

Doch hoewel de nacht reeds begon te verbleeken, daarbinnen was de helft der bewoners nog wakende.

In het kamertje dat de beide waken den vereenigde brandde

een rustig olielicht, 't welk op hen een droomerig schijnsel wierp.

Alma zat overeind en staarde onbewegelijk voor zich uit. Ilma veinsde te sluimeren. Zij veranderde telkens van houding. Nu eens verlichtte de vlam een arm of schouder, dan weder heur blanken, half bloot gewoelden rug.

Met korter of langer tusschenpoozen verbrak Alma even haar roerloosheid. Zij wendde het hoofd naar heur zuster, wilde spreken, en — zat dan weër als te voren onbewegelijk te turen.